

Marcelle Hendrickx

voormalig wethouder Gemeente Tilburg

ER ZIJN GEEN SCHOTTEN BIJ DE SCHOTTEN

In 'De winst van het sociaal domein' doen de gezamenlijke Nederlandse gemeenten een voorstel voor een samenhangende aanpak van de drie grote actuele maatschappelijke opgaven: het herstellen van bestaanszekerheid, het vergroten van kansengelijkheid en het makkelijker maken van gezond leven. Het zijn grote opgaven, die sterk met elkaar samenhangen en een langjarige en niet-vrijblijvende samenwerking van de overheid en alle maatschappelijke partners in en rondom het sociale domein vragen.

Ergens in mijn mailbox ontving ik een uitnodiging voor een studiereis naar Schotland met een groep bestuurders uit de wereld van de zorg en welzijn. Dat is een divers begrip. En dat gold ook voor deze groep. Vrouwen en mannen uit de wereld van ouderenzorg, gezondheidszorg, welzijnorganisaties, dak- en thuislozenopvang, clientenorganisaties en gemeentes. Ik krijg veel uitnodigingen. En heb helaas maar één agenda. Dus het is altijd een ingewikkelde afweging. Waar ligt de prioriteit, met welke activiteit kan ik het verschil maken, waar ligt de relevantie voor Tilburg en haar inwoners. Ik heb ja gezegd.

Gaandeweg de reis dichterbij kwam, kreeg ik natuurlijk spijt. Een week weg is dramatisch voor een wethoudersagenda. Dat betekent dat je nog veel vaker nee moet zeggen. Inmiddels ben ik terug. En blij dat ik ja heb gezegd. Volledig opgeladen, geïnspireerd, geïnformeerd, geprikkeld, geraakt, geëmotioneerd en nog meer gedreven om het goede te doen voor de Tilburgse inwoners en de rest van de wereld. En met een wat andere to do lijst voor wat betreft mijn eigen portefeuille.

Zoals gezegd, het onderwerp van de reis ging over de integratie van zorg & ondersteuning. Alles draait om het welzijn van onze inwoners. Dat betekent dat alles en iedereen die daar aan bijdraagt veel meer moet samenwerken. Maar die samenwerking moet niet alleen gericht zijn op het systeem, om dat te laten werken. Nee, die samenwerking moet zich richten op de mens (Trust & Try (with passion & pride) instead of Control & Command). Open deur? Ja, misschien wel. Maar wel een die we hier in Nederland nog steeds niet door weten te lopen.

*"How can we make
your life easier?"*

De problematiek in Schotland is groot, heel groot. Lage levensverwachting, veel gezondheidsproblemen, veel alcohol en drugsverslaving, veel armoede en veel depressie en eenzaamheid. Ze pretenderen niet dat ze dat gaan oplossen voor je. Nee, er lijkt soms ook een soort acceptatie onder Schotten dat het leven nu eenmaal ook veel hobbels kent. Maar ze vinden wel dat het leven desondanks veel te bieden heeft en dat het altijd anders en beter kan.

Dus in Schotland staat de volgende vraag centraal: *Hoe kunnen wij jouw leven prettig en gemakkelijker maken?* En let op: dat betekent niet dat het om 'een makkelijk leven' gaat. Nee, het gaat erom dat we jou als onderdeel van ons beschouwen (there is no them in us) en dus jou de vraag stellen: Wat heb je nodig om in deze situatie (maakt niet uit welke) verder te komen (what do we need to do to do what needs to be done)? En dus zitten bijvoorbeeld de huisarts samen met de ouderenverpleegkundige en de sociaal werker en de vrijwilligers uit het dorp of de wijk bij elkaar. Er is geen hiërarchie. Ze werken samen. En als het met vrijwilligers kan, dan is dat soms juist beter, het versterkt het gemeenschapsgevoel (ordinary people doing ordinary things for ordinary people). En belangrijk: altijd samen met de mensen die het betreft.

Wij zijn samen de gemeenschap, de samenleving (nothing about us without us is for us). Een ander opvallend verschil is dat men een aantal jaar geleden weer heel bewust heeft gekozen voor collectieve niet-geïndiceerde voorzieningen en soms ook zorg. Ik vond het hartverwarmend wat men in Glasgow doet ten aanzien van dak- en thuislozen. Met name het destigmatiseren trof me: Je bent er een van ons (you are my brother and my sister).

Misschien is dat laatste wel de belangrijkste kernboodschap die ik mee terug heb genomen. Onze gemeenschap, onze community, daar hoort iedereen bij. Dus al onze inwoners verdienen een plek in de stad of onze dorpen. En daar hebben we allemaal een rol in. Tijdens Corona hebben we ervaren hoe belangrijk het is dat je weet wie je burens zijn, dat je wat voor elkaar doet, dat je wat voor elkaar betekent. Moeten we niet vergeten. Sterker nog, misschien moet dat de ziel van al ons beleid zijn: wij zijn er voor elkaar. ○

*“Onze gemeenschap,
onze community, daar
hoort iedereen bij.”*

